

Nr 157

Av herr **Hjalmarson m. fl.**, *angående den statliga bostadspolitiken.*

Den hittillsvarande bostadspolitiken har i princip varit inriktad på att komma till rätta med bostadsbristen genom att öka produktionen och därmed tillgången av bostäder. Under de allra senaste åren har också årsproduktionen av bostäder kunnat hållas högre än tidigare. Trots detta har emellertid bostadsproduktionen under efterkrigstiden, d. v. s. under den tid då staten haft det dominerande inflytandet härpå, icke kunnat hålla jämna steg med investeringsverksamheten i övrigt. Samtidigt har staten genom sin hyres- och subventionspolitik medverkat till att efterfrågan på bostäder dels ökats, dels inriktats på större lägenheter än tidigare. Resultatet av den förda bostadspolitiken har därmed blivit att bristen på balans år efter år blivit alltmer markerad.

Det statliga dirigerandet av bostadsbyggandet har — naturligt nog — lett till en betydande likriktning i fråga om bostadsstandarden. Därigenom har den enskildes konsumtionsval beskurits. Det finns människor vilkas väsentliga krav på bostaden avser utrymmesstandarden, medan de inte finner standarden i övrigt lika angelägen. Genom att tillmötesgå dylika önskemål och genom att över huvud taget göra bostadsproduktionen mer mångsidig skulle inte blott valmöjligheterna bli större utan även bostadsproduktionen — räknat i lägenheter — kunna ökas utan att ett större sparande ställdes till förfogande för bostadsinvesteringar.

Enligt vår uppfattning är det obestriddigt att staten, alla ansträngningar till trots, icke kunnat bemästra bostadsbristen. Tvärtom är denna nu väsentligt större än då de statliga åtgärderna började på allvar insättas för ett tiotal år sedan. En i det väsentliga ny politik måste därför försökas. Det är angeläget att det enskilda näringslivet, vilket på andra områden visat sig kunna tillfredsställa föreliggande behov av varor och nyttigheter, får fritt och under fri konkurrens söka sig fram efter de vägar som kan föra till en snabb lösning av bostadsfrågan. Just därför att bostaden är av så elementär betydelse för människorna är det nödvändigt att statlig administration och byråkrati ersättes av enskild företagsamhet. Det är då också nödvändigt att uppmjukningar företages i hyreslagstiftningen, så att denna efter några år kan bringas ur världen. Åt staten bör endast sådana åtgärder förbehållas som allmänt sett kan befrämja en ökad och förbilligad produktion. En ekonomisk politik, som underlättar och befrämjar det frivilliga enskilda sparandet och som innebär att människorna känner sig stå inför ett fritt kon-

sumtionsval även när det gäller bostaden, skulle öka utrymmet för investeringar över huvud taget och däribland även för investeringar i bostäder.

I en sådan politik skulle det i och för sig inte finnas plats för uppgörande av en ram för ett kommande års bostadsbyggande. Detta skulle i konkurrensen med andra former av investeringar få sin naturliga plats med hänsyn till tillgången på kapitalresurser och till lönsamheten. För vår del tillerkänner vi inte bostadsbyggandet någon speciell prioritet i detta avseende. Det finns visserligen i dagens arbetsmarknadsläge särskild anledning att söka stimulera bostadsbyggandet. Men det är såväl nu som på längre sikt av väsentlig betydelse att de produktiva investeringarna i vårt näringsliv inte begränsas. Vårt allmänna kostnadsläge är så högt att vi i många avseenden har svårt att konkurrera med utlandet. Utan tillräckliga investeringar för att rationalisera och förbilliga driften får vi i längden allt svårare att hålla en hög och jämn sysselsättning.

En begränsning av den statliga verksamheten bör även genomföras beträffande bostadsproduktionens finansierande. En fortsatt avveckling av de statliga subventionerna med såsom målsättning ett fullständigt avskaffande av dessa snarast möjligt är nödvändig, dels därför att sådana subventioner motverkar strävandena att förbilliga produktionen, dels därför att de snedvrider kostnadsbedömningen och därmed sätter det naturliga konsumtionsvalet ur funktion, dels också därför att de nödvändiggör en hög, produktionshämmande beskattning.

Den nu föreliggande statsverkspropositionen för budgetåret 1959/60 visar för driftbudgetens del ett underskott som inklusive reservationsmedelsförbrukning men utan beaktande av anslagsöverskridanden och ett eventuellt behov av anslag å tilläggsstater uppgår till 550 milj. kr. Samtidigt företer totalbudgeten ett underskott på 2 500 milj. kr., vilket belopp i stort sett representerar behovet av nyupplåning. Ett så stort driftbudgetunderskott skulle kanske utan alltför menliga verkningar kunna tolereras i ett läge där ett betydande utnyttjat sparande funnes. Detta var i stort sett fallet under 1930-talets kris. I dag är situationen på kreditmarknaden en helt annan. Sparandet är — oavsett att det stigit — otillräckligt i förhållande till de föreliggande investeringsbehoven. Vår valuta-reserv har relativt sett nedgått. Vår beskattning har nått en nivå som närmar sig toppen även om man jämför med de svårast krigshärjade länderna. Den privata sektorn, den som drivit fram vår produktion och skapat vårt välstånd, har måst se sin andel av investeringsverksamheten alltmera krympa samman. Vi har över huvud taget under högkonjunkturen underlåtit att skaffa oss de reserver som nu skulle ha tillförsäkrat oss handlingsfrihet. I detta läge utgör ett stort driftbudgetunderskott en av de farligaste källorna till förstärkt inflation. Att täppa till gapet mellan statsutgifterna och statens inkomster är därför en ofrånkomlig nödvändighet. Men att göra detta genom en skattehöjning är något som vi inte kan acceptera. En sådan har över huvud taget icke sin plats i ett depressionsläge. Dessutom har vi som nämnt i vårt land en så hög skattenivå, att strävän-

dena med avseende på denna måste vara att efter hand få till stånd skattesänkningar. Som vi ser saken består den enda vägen till att åstadkomma en bättre driftbudgetbalans i att överallt där så befinner sig möjligt skära ner de statliga utgifterna. De generella bostadssubventionerna hör därvid till dem som bör komma i första rummet.

Även den statliga bostadslånegivningen bör enligt vår mening upphöra. Det förhållandet att staten lånar upp medel på marknaden för att i sin tur låna ut dessa för bostadsbyggande ökar uppenbarligen inte på något sätt den kreditmängd som här står till förfogande. Kreditgivningen har då sin naturliga plats hos de vanliga kreditinstituten. I särskilda motioner har vi hemställt, att den statliga bostadslånegivningen skall ersättas med ett kreditgarantisystem som träder i tillämpning från och med den 1 juli 1959. Vi bygger våra förslag nedan — i den mån de har samband med långivningen — på att ett kreditgarantisystem genomföres. För fullständighetens skull och för det fall att vårt yrkande om ett kreditgarantisystem icke skulle bifallas av riksdagen framställer vi dock vissa yrkanden även med den utgångspunkten att den statliga långivningen kommer att bibehållas.

Eftersom sparandet är otillräckligt bör det för staten vara angeläget att främja detta. Med nuvarande bostadsbrist bör försök göras att åstadkomma ett på bostaden direkt inriktat sparande, ett målsparande. Vi erinrar härutinnan om att den bostadspolitiska utredningen ville stimulera kommuner och andra berörda, icke minst inom de kooperativa företagen, att vid fördelningen av byggnadskvot för egna hem och vid utlämnande av lägenheter i hus ägda av bostadsrättsföreningar ge skälig förtur åt den som presterat ett målmedvetet sparande för bostadsändamål. Vi finner detta förslag beaktansvärt men har också velat gå därutöver. Sålunda har vi i motioner till årets riksdag förordat rätt till avdrag i deklarationen för den som gör avsättningar till ett särskilt bostadskonto intill ett belopp av 6 000 kronor (för äkta makar 12 000 kronor) under loppet av fem år. Därest de insatta medlen användes för byggande av eget hem eller anskaffande av bostadsrättslägenhet skall skattebefrielsen bli definitiv. Vi har också förordat skattefrihet upp till ett belopp av 700 kronor per år för »överamorteringar» å eget hem eller bostadsrättslägenhet. Såsom »normal» amortering har därvid ansetts 1,5 % av taxeringsvärdet.

En metod att öka bostadssparandet är att ställa högre krav än nu i fråga om den byggandes egen insats. Vare sig ett kreditgarantisystem införes eller statlig långivning bibehålles, är det rimligt att statens medverkan till finansieringen av bostadsbyggandet i varje fall icke sträcker sig längre än till 85 % av fastigheternas belåningsvärde. En sådan för alla produktionsformer gällande övre gräns är också rimlig med hänsyn till att lika konkurrensmöjligheter är nödvändiga för att de bostadssökande skall kunna räkna med att få den nytthet de efterfrågar till lägsta möjliga kostnad. Att såsom nu sker speciellt gynna de s. k. allmännyttiga bostadsföretagen med en långivning vida utöver de 85 % som gäller för de enskilda företa-

gen finner vi principiellt felaktigt. Det har heller icke kunnat konstateras att denna förmånsställning för de s. k. allmännyttiga bostadsföretagen i någon mån inneburit lägre boendekostnader för hyresgästerna. Att som nu favorisera de s. k. allmännyttiga företagen innebär att kapitalresurserna icke får sin bästa användning och att bostadsproduktionen därför inte blir så stor som eljest kunnat vara fallet. Särskilt i dagens arbetsmarknads-situation bör det vara angeläget att tillgängliga resurser nyttiggöres i möjligaste mån.

Med hänsyn till att införandet av en gräns vid 85 % inom kreditgarantisystemets ram resp. ett fastställande fr. o. m. den 1 juli 1959 av en högsta lånegräns å 85 % kunde innebära en alltför stark påfrestning för företag som sedan lång tid varit inställda på att med ett endast obetydligt eget kapital ombesörja en betydande del av bostadsproduktionen, har vi inte velat låta denna vår principiella och långsiktiga inställning utmynna i förslag om en omedelbar nedskärning för alla företag till 85 %. Ett minimikrav är emellertid det som framlades av bostadspolitiska utredningen och som innebar att s. k. allmännyttiga och kommunala fastigheter skulle få tertiärlån upp till 97 % av belåningsvärdet mot nu 100 % och kooperativa fastigheter upp till högst 92 % mot nu högst 95 %. Vid fortsatt statlig bostadslånggivning bör vidare amorterings- och förräntningsvillkoren för sådan del av tertiärlånet som ligger över 85 % skärpas. Vi förordar att amorteringstiden sättes till högst 25 år. Beträffande räntan återkommer vi längre fram.

För att det skall bli lockande att spara för eget hem eller för en bostadsrättslägenhet är det emellertid också nödvändigt att dessa får behålla sin naturliga värdebeständighet. För närvarande kan den egnahemsägare, som erhållit egnahemslån med räntefri stående del, riskera att detta lån uppsäges till förräntning och amortering, om han överlåter fastigheten och därvid gör en nominell vinst som de bostadspolitiska organen dock finner för hög. Härvidlag torde inte alltid tagas tillräcklig hänsyn till penningvärdets fall, vilket kan medföra att vederbörande råkar ut för sådan uppsägning även om den köpesumma han erhållit är för liten för att möjliggöra för honom att skaffa sig ett nytt eget hem av samma kvalitet och storlek på annat håll. Enligt vår mening borde som villkor för uppsägning gälla att köpeskillingen överstiger det senast åsatta taxeringsvärdet. Vidare borde uppsägning icke få förekomma om lånet innehafts mer än tio år.

Vad angår bostadsrättslägenheter borde det vara rimligt att vederbörande bostadsrättsinnehavare inte hindras att få ut vad bostadsrätten är värd på öppna marknaden. I annat fall kan han berövas möjligheten att med köpeskillingen förvärva sig bostadsrätt av motsvarande värde på annat håll.

Av stor vikt när det gäller att söka hålla tillgången på bostäder så hög som möjligt är också att spara på det bestånd av bostäder vi redan har. Hyrespolitiken har härutinnan haft den verkan att fastighetsunderhåll och reparationer måst försummas, vilket betytt bortslösande av stora värden.

Vi vill erinra om att nytillskottet av lägenheter åren 1921—1945 till cirka 40 % härrörde av modernisering och ombyggnad av äldre lägenheter, medan motsvarande siffra för tiden därefter legat vid blott cirka 15 %.

Trots den betydande sänkning av de generella bostadssubventionerna som företagits under senare år åtgår alltjämt väsentliga belopp härför. Enligt budgeten för budgetåret 1958/59 kan de beräknas till 312 milj. kr., varav 150 milj. för kapitalmedelsförluster och ränteeftergifter, 120 milj. för räntefria bostadslån samt 42 milj. för avskrivning å lån från lånefonden för bostadsbyggande på grund av underränta. Det förhållandet att de två sistnämnda posterna, tillhopa representerande sammanlagt 162 milj. kr., icke slår igenom å driftbudgeten i form av avskrivningar betyder inte att utgiften bortfaller. Den s. k. reaktivering av tidigare avskrivningar som företagits såväl i fjol som i år strider dessutom mot de av riksdagen antagna avskrivningsreglerna, eftersom någon förräntning av de å lånefonden för bostadsbyggande överförda tidigare tillägglånen icke skall ske.

Statsrådet och chefen för socialdepartementet har nu förordat, att ortsdifferentierade tillägglån skall upphöra att utgivas efter utgången av budgetåret 1958/59. Till viss del avser departementschefen att redan beviljade tillägglån skall ersättas med tertiärlån. Anslaget till räntefria lån till bostadsbyggandet för nästa budgetår har på grund härav nedskurits med 30 milj. kr. i förhållande till vad bostadsstyrelsen räknat med.

Under förenämnda anslag ingår också den räntefria stående delen av egnahemslånet, för närvarande 4 000 kronor per egnahem. I och med att de generella bostadssubventionerna avvecklats beträffande flerfamiljshus bjuder konsekvensen att även den räntefria stående delen av egnahemslånet avskaffas. Detta har också ifrågasatts i den särskilda promemoria som utarbetats inom socialdepartementet rörande ett kreditgarantisystem för egnahem. Vi biträder för vår del detta förslag. Mot den ökning av kapitalkostnaderna som härigenom skulle föranledas bör ställas den skattefrihet, vilken vi förordat för bostadssparande och vilken torde mer än väl uppväga denna fördyring.

Vad här sagts rörande egnahemslånen gäller även förbättringslån. Även för dessa förordar vi alltså ett borttagande av den räntefria stående delen av lånet.

Enligt våra förslag kan anslaget till räntefria lån till bostadsbyggande praktiskt taget avskaffas. Vad som därefter skulle återstå avser endast tillägglån till studentbostäder, tillägglån för täckande av vissa vinterbyggnadskostnader samt bidrag för specialinrättning av lägenheter för invalidier. Beloppet därav torde kunna beräknas till ca tio miljoner kr. Vi vill betona att den anslagsminskning som föranledes å kapitalbudgeten representerar en reell besparing för statens del, trots att på grund av den tidigare berörda bokföringstransaktionen något anslag för avskrivning av de räntefria bostadslånen icke är uppfört å driftbudgeten.

Som ovan anförts belastas skattebetalarna med betydande belopp för att

räntan å bostadslån skall hållas nere under den gällande marknadsräntan. För bottenlån utgör marknadsräntan i dagens läge 5,75 % i fråga om obundna lån och 5,10 % i fråga om bundna. Den gällande garantien innebär att staten i fråga om obundna lån påtager sig räntekostnader motsvarande 1,75 % beträffande hus färdigställda före den 1 januari 1951 och 2,25 % för senare färdigställda hus. Där lånen är bundna motsvarar den genomsnittliga subventionen belopp på resp. 1,1 och 1,6 %. Anledning torde inte finnas att inom överskådlig tid räkna med en marknadsränta som kommer ner ens i närheten av de gällande gränserna för räntegarantien. Det måste också anses vara oriktigt att på detta sätt avskärma en viss investeringsform från verkningarna av den räntepolitik som eljest befunnits nödvändig.

En snar avveckling av systemet med räntegaranti bör eftersträvas. I första hand påyrkar vi, att räntegarantien helt skall upphöra i den mån den varat tio år eller mer. Detta är endast i överensstämmelse med tidigare beslut av riksdagen, ehuru tio-årsgränsen under senare år kommit att förlängas för allt fler lägenheter. Med hänsyn till att produktionskostnaderna för de hus det här är fråga om ligger väsentligt lägre än för hus som nu produceras, innebär en sådan åtgärd endast en välmotiverad hyresutjämning. För budgetåret 1959/60 skulle härigenom uppkomma en besparing på cirka 15 milj. kr.

För återstående lån bör gränsen för räntegaranti höjas väsentligt. För att ändock tills vidare bibehålla en viss buffert föreslår vi en höjning till 5 % oavsett byggnadsår. Skäl kan måhända också tala för att icke låta höjningen avse ränteeftergift som staten skall gälda under budgetåret 1959/60 men som motsvarar tidigare gjorda ränteinbetalningar. Från och med budgetåret 1960/61 bör emellertid höjningen av gränsen få i stort sett full effekt. Besparingen på detta budgetår kan uppskattas till mer än 100 milj. kr.

År 1957 beslöt riksdagen att höja räntan på tertiärlån och statliga egna-hemslån från 3 till 4 %. Eftersom räntan bundits för tidigare utfärdade lån (denna bundenhet hävdades 1957 för därefter tillkommande lån) fick räntehöjningen icke någon som helst effekt för dessa. På grund av eftersläpning torde det vidare bli först de lån som utgives under budgetåret 1959/60 som i huvudsak beröres av nämnda riksdagsbeslut. Riksdagen har alltså betagit sig möjlighet att göra en ytterst behövlig uppjustering av räntan beträffande mycket stora lånebelopp, i runt tal cirka fem miljarder kronor.

Vårt förslag att den statliga bostadsgivningen skall upphöra fr. o. m. den 1 juli 1959 och ersättas med ett kreditgarantisystem gör, att vi i och för sig icke behöver ingå på räntesatserna för tid efter denna dag. Skulle emellertid denna vår hemställan avslås av riksdagen, finner vi det nödvändigt att sådana räntesatser införes som bättre ansluter sig till de i marknaden gällande. För egen del har staten trots den 1957 företagna höjningen av utlåningsräntan icke någon möjlighet att för närvarande själv taga upp lån till så låg ränta som den tillämpade utlåningsräntan. Då det får anses rimligt att räntan å lån upp emot toppen av belåningsvärdet hålles högre än räntan på un-

derliggande lån, förordar vi en höjning till 5,5 % för egnahemslån och förbättringslån samt för den del av tertiärlånet som ligger mellan 70 och 85 %. För den del av sistnämnda lån som överstiger 85 % bör räntan ligga 1 % högre och alltså fastställas till 6,5 %. Dessa räntesatser bör gälla i fråga om ränteinbetalningar fr. o. m. den 1 juli 1959.

Såsom redan anförts har under innevarande år tillägglån å 300 milj. kr. överförts till lånefonden för bostadsbyggande och gjorts amorteringspliktiga. Departementschefen föreslår samma förfaringssätt i år beträffande 600 milj. kr. I intetdera fallet är ränta avsedd att utgå. Vi har redan anfört, att vi inte betraktar den reaktivering av tidigare gjorda avskrivningar som i samband härmed företagits såsom korrekt. Anledningen härtill har varit att inte någon ränta skall utgå. Förfarandet skiljer sig i detta hänseende från vad som förekom då tillägglån som utfärdats före den 1 januari 1951 i viss utsträckning gjordes amorteringspliktiga. Då fastställdes nämligen samtidigt en ränta på 3,5 %. Enligt vår uppfattning bör räntebeläggning ske även nu. Vi förordar att räntesatsen blir densamma som vi föreslagit beträffande gränsen för räntegarantien eller 5 %. Vi vill i detta sammanhang erinra om det i årets statsverksproposition förekommande förslaget att tillägglån, beträffande vilket slutligt beslut inte meddelats före den 1 juli 1959, vid den slutliga prövningen av låneärendet skall ersättas med en motsvarande höjning av tertiärlånet, varigenom enligt propositionen i varje låneobjekt skulle erhållas »ett enda lån med enhetliga ränte- och amorteringsvillkor».

Beträffande bostadsrabatterna har departementschefen föreslagit, att inkomststrecket för helt bidrag till familj med två barn skall höjas med 1 000 kronor från 6 000 till 7 000 kronor i till statlig inkomstskatt beskattningsbar inkomst liksom att övriga inkomststreck skall höjas med samma belopp. Enligt bostadsstyrelsens beräkningar skulle denna höjning leda till en ökning av utgifterna för bostadsrabatterna med 30 milj. kr. för budgetåret 1959/60. Enligt vår uppfattning gör det ansträngda statsfinansiella läget att en sådan höjning tills vidare bör anstå. Anslaget bör sålunda kunna uppföras med 110 milj. kr.

I likhet med föregående år vill vi förorda ett av byggnadslåneutredningen framlagt förslag om att en särskild förvaltningsavgift å 0,5 % för täckande av kostnaderna för den erforderliga organisationen skulle uttagas i samband med utbetalningen av lån. Vi finner en sådan engångsavgift väl motiverad. Den bör om kreditgarantisystemet genomföres kunna betraktas som en riskpremie och vid fortsatt statlig långivning som ett bidrag till täckande av omkostnaderna i samband med långivningen. I likhet med utredningen föreslår vi, att avgiften sättes till 0,5 %. Vi erinrar om att förvaltningsavgift uttages även av hypoteksföreningar. Staten kan genom en sådan avgift tillföras en inkomst av cirka fyra miljoner kronor.

Under åberopande av det anförda hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta,

A. 1) att den statliga bostadslångivningen fr. o. m. den 1 juli 1959 skall ersättas av ett kreditgarantisystem;

2) att i anledning därav varken preliminära beslut skall meddelas angående lån från Lånefonden för bostadsbyggande eller anslag anvisas till samma fond från nämnda datum;

3) att utgivandet av räntefri stående del av egnahemslån och förbättringslån skall upphöra fr. o. m. den 1 juli 1959;

4) att räntefri stående del av egnahemslån icke skall behöva återbetalas i andra fall än då egnahemmet försålts med vinst och endast i den mån köpeskillingen överstigit senast åsatt taxeringsvärde samt i intet fall, om det räntefria stående lånet innehafts mer än tio år;

5) att räntegarantien skall upphöra, då den tidigare fastställda giltighetstiden å tio år utgått;

6) att räntegaranti, som utgives fr. o. m. den 1 juli 1959, skall grundas på en räntesats av 5 %;

7) att för erhållande av kreditgaranti en engångsavgift av 0,5 % skall erläggas;

8) att avslå Kungl. Maj:ts förslag om ändring i villkoren för åtnjutande av familjebostadsbidrag;

9) att för budgetåret 1959/60 anvisa å driftbudgeten under femte huvudtiteln till *Kapitalmedelsförluster och ränteftergifter å vissa bostadsbyggnadslån* ett förslagsanslag av 135 000 000 kronor;

10) att till *Bostadsrabatter* anvisa ett förslagsanslag av 110 000 000 kronor;

B. att, om förslagen under A. 1) och 2) ovan icke vinner riksdagens bifall,

1) tertiärlån, som utlämnas tidigast den 1 juli 1959, skall beviljas upp till 85 % av den totala produktionskostnaden mot enbart in-teckningssäkerhet, oavsett förvaltningsformer-na, upp till 97 % för s. k. allmännyttiga företag mot kommunal borgen och upp till 92 % för kooperativa och enskilda företag mot borgen av kommun, industriföretag eller annat företag av motsvarande ekonomisk styrka samt, till den del de överstiger 85 % av belåningsvärdet, amorteras på 25 år;

2) egnahemslån och förbättringslån samt tertiärlån som ligger mellan 70 och 85 % av belåningsvärdet skall fr. o. m. den 1 juli 1959 förräntas efter en räntesats av 5,5 %;

3) tertiärlån överstigande 85 % av belåningsvärdet skall fr. o. m. den 1 juli 1959 förräntas efter en räntesats av 6,5 %;

4) vid utgivande av statliga bostadslån en förvaltningsavgift om 0,5 % skall uttagas i samband med lånets utbetalande;

5) medgiva, att under budgetåret 1959/60 preliminära beslut om lån, som skall utgå från lånefonden för bostadsbyggande, må meddelas intill ett belopp av 825 000 000 kronor;

6) till *Lånefonden för bostadsbyggande* för budgetåret 1959/60 anvisa ett investeringsanslag av 810 000 000 kronor;

7) medgiva, att under budgetåret 1959/60 preliminära beslut om lån, som skall utgå från anslaget till räntefria lån till bostadsbyggande, må meddelas intill ett belopp av 10 000 000 kronor;

8) till *Räntefria lån till bostadsbyggande* för budgetåret 1959/60 anvisa ett investeringsanslag av 10 000 000 kronor; samt

C. att i övrigt beakta vad i motionen anförts.

Stockholm den 27 januari 1959

Leif Cassel

Gunnar Heckscher

Ernst V. Staxäng

Tage Magnusson

T. G. von Seth

Karin Wetterström

Jarl Hjalmarson

Einar Hægglom

Martin Skoglund

Carl Östlund